

Còn Mỗi Tấm Lòng

"Người con gái cũng cần dĩ vãng

Mà em tôi chỉ còn tương lai"

Vũ Thành An

Vũ nghe lòng đau nhói như ngàn vạn mũi dao cắt xé, khi Liên nức nở kể cho chàng nghe quá khứ của nàng. Vâng, chàng không thể nào tưởng tượng nổi, người con gái chàng yêu thương trọn vẹn bao tháng ngày qua, lại có một dĩ vãng đau buồn như vậy. Những điều Liên kể đã thương tổn đến chàng tột cùng, không phải chàng cố chấp với quá khứ của người yêu, song chàng cảm giác những tội lỗi trong quá khứ chàng vô tình tạo tác, đều đã đổ lên bờ vai yếu đuối của Liên. Những oan nghiệt Liên đã gánh chịu to lớn hơn sức chịu đựng của chàng.

Liên, một nửa của đời chàng, chẳng phải còn là nàng tiên áo trắng, chân không lấm đất, chàng đã biết. Từ ngày đầu yêu nhau, Liên đã nói cho chàng biết điều đó. Vũ không phải là người cổ hủ, chàng cười và biện bạch với Liên:

- Anh chẳng phải là đồng nam, sao chàng dám đòi đến người yêu trinh nữ. Trong xã hội hiện đại, chữ trinh cũng phải định nghĩa lại. Cụ Nguyễn Du cũng đã giải tội, biện bạch cho người phụ nữ bằng câu thơ: "Chữ trinh kia cũng có năm bảy đường." Anh tự định nghĩa chữ trinh tiết là: khi hai người yêu nhau, tâm của họ dành trọn vẹn cho nhau, thân họ không chia sẻ với người thứ ba, miệng của họ không nói lời trăng hoa đùa cợt với kẻ khác.

Những lúc nghe Vũ nói như vậy, Liên sung sướng thường ôm sát Vũ vào người rồi thủ thỉ vào tai chàng:

- Anh yêu, cảm ơn anh đã thông cảm cho em, tha thứ cho em. Đã rất lâu nay em thường lo sợ khi phải đối diện với sự thật. Em sợ chẳng có người đàn ông nào tử tế cưới em. Em sợ khi chồng em khám phá ra em không còn trinh tiết, anh ấy sẽ khinh thường, hắt hủi em. Chính vì thế, em rất sợ quen biết, để lấy chồng người Việt. Dù sao người Việt vẫn đặt nặng chữ trinh.

Vũ vuốt tóc nàng an ủi:

- Em ạ, anh không phải là người có những tư tưởng quá bảo thủ như vậy. Anh yêu em vì em là em, chứ chẳng phải anh yêu em vì em là trinh nữ. Có ngàn vạn người con gái ngoài kia là trinh nữ, song lòng của anh chẳng hề xao động vì họ. Anh yêu em, và chấp nhận cả quá khứ vui buồn của em. Những tư lương đã góp phần vun đắp lên em hôm nay. Nhưng anh

chỉ mong, em không bị quá khứ ấy ám ảnh để không trọn lòng yêu anh.

Liên dụi đầu vào ngực Vũ thỏ thẻ:

- Điều đó anh không phải lo, em yêu anh, em thuộc về anh. Em rất tri ân anh đã đến cứu rỗi linh hồn em. Đã giải thoát cho em nỗi lo âu mỗi mòn trong tâm thức. Em mong em sẽ dùng chuỗi ngày hiện tại và tương lai bù đắp cho anh những thiệt thòi mà anh phải chịu nơi em.

Vũ không nói, chàng chỉ tìm môi người yêu, trao cho nàng cái hôn dài ngây ngất. Môi nàng mềm, thơm tho và đề mê chất ngất. Trong cảm hứng phiêu diêu, trong tự ngã của Vũ có chút gì bùng hoan ca chiến thắng. Chàng cảm thấy mình cao thượng, thấy mình oai và quan trọng vì chàng đã có thể chấp nhận được điều mà nhiều người đàn ông không sao vượt qua nổi. Chàng cũng cảm nhận được nụ hôn nồng nhiệt của người yêu, chàng biết nàng đang muốn tỏ tình bằng tấm chân tình. Vũ chợt nghe trong lòng chút an tịnh chợt dâng lên. Chàng tin vào luật nhân quả. Trong quá khứ, chàng đã có liên hệ xác thịt với hai người con gái khác. Một nàng là trinh nữ. Vì duyên nghiệp không đủ, chàng đã không lấy người con gái ấy. Những tháng ngày cô đơn từ khi hai người chia tay nhau, Vũ thường bị cắn rứt. Chàng cảm thấy mình có tội thật nhiều, chàng đã cướp đi cuộc đời trong trắng của người phụ nữ ấy. Không biết rồi đây, người tình xưa cũ của chàng có tìm được người đàn ông thương yêu, thông cảm, tha thứ cho nàng chăng? Hay vì chàng mà người con gái kia bị khinh khi, hành hạ. Giờ đây, nghe Liên tỏ bày, chàng đã mở rộng tấm lòng chào đón Liên, thứ tha và trân trọng Liên. Tự trong tâm thức chàng cũng thầm mong rằng, người tình xưa của chàng cũng sẽ gặp được người đàn ông hiểu biết, có thể yêu thương, che chở cùng trân trọng nàng trọn vẹn như chàng đang đối xử với Liên. Chính vì thế, chẳng những Vũ không cảm thấy buồn vì mình không phải là người đàn ông đầu tiên của người vợ chàng mai sau, mà chàng còn cảm thấy thanh thản vì cao thượng và thêm thêm tin sự tuần hoàn của luật nhân quả.

Vũ vuốt nhẹ trên gáy và tấm lưng thon thả nuột nà của Liên. Liên đáp lại bằng cánh tay mềm mại ôm cứng cổ chàng. Bờ ngực của Liên vun tròn, chắc nịch lồ lộ dưới tấm áo lụa nuột nà... kề gần bên môi chàng mời gọi. Khi que diêm đã bật lên ánh lửa, khi chiếc lá khô cong giữa mùa nắng hạn đã bén mỗi, cánh rừng chợt bùng lên. Muôn thú xôn xao chạy trốn, nhưng điều kỳ thú là trong đám lửa phừng phừng như có thể thiêu hủy cả ngọn Hy Mã Lạp Sơn kia, lại bùng lên những đoá hoa mùa xuân rực rỡ. Cành thược dược rung rẩy, cành mận đình hồng chúm chím khoe hương, đào, mai, trà, cúc... và có cả nụ hồng đầu hạ. Hơi thở của hai người quyện hoà thành một. Thân xác của họ liên lạc như một khối. Hai mảnh vỏ sò sau khi đã lang thang trong đại dương sóng cả, tìm lại được nhau. Sự khít khao bảo vệ mảnh xà cừ vừa xuất hiện trong tâm thức. Mảnh xà cừ tuyệt vời ấy... với tháng ngày sẽ thành một hạt ngọc trai thật đẹp. Khi dây cung đã trên cung bậc cao nhất, khi mũi tên đã lìa nẩy nổ và lao tới hồng tâm... dây cung trở lại trạng thái ban đầu. Song sợi dây vẫn còn run rẩy, vang vang chút âm thanh dư hưởng.

Liên và Vũ đã có với nhau những tháng ngày tuyệt vời mật ngọt. Họ thủ thi bần tính tương lai. Họ đã thừa cùng tử thân phụ mẫu định ngày hôn lễ. Vâng, họ là đôi tình nhân tuyệt đẹp. Họ đến với nhau tinh khôi như cậu con trai, cô con gái vừa mới dậy thì. Khăng khít, trọn vẹn và chỉ có nhau trong đời. Quá khứ lùi lại, cánh cửa tương lai vụt mở. Trong lâu đài tình ái, chỉ có họ mà thôi.

Nhưng cuộc đời đâu dễ dàng như vậy. Vết thương quá khứ chưa lành hẳn, vì người ta chưa liễu tri tất cả. Vết thương ấy lại có cơ hội mưng mủ, làm độc khi căn nguyên chưa được trị liệu đến nơi đến chốn. Có những chất tố có thể làm cho vết thương âm ỷ kia lại bùng lên tái phát. Đối với Vũ, chất tố làm dị ứng vết thương quá khứ lại là sự uyên áo hiểu biết của chàng. Trớ trêu thay, chàng được chân truyền môn tử vi. Vũ hỏi Liên ngày sinh tháng đẻ của nàng, để so tuổi chọn ngày cử hành hôn lễ. Sau khi có trong tay lá số của Liên. Chàng cảm tưởng đất trời như sụp đổ, khi nàng thấy bản mệnh của nàng có sao Tham Lang, Hồng Loan, Thiếu Âm, Địa Không, Địa Kiếp... xung chiếu. Cung tử tức có sao Thai, Đào Hoa, Thiếu Dương, Kinh Dương, Thiên Hình... hội tụ. Theo lý giải từng năm, chàng đã khám phá ra những điều chàng không nên thấy. Chàng hỏi nàng những điều liên quan đến cha mẹ, anh em, bệnh tật trong quá khứ, để kiểm chứng xem ngày giờ sinh có đúng không. Rất tiếc, tất cả đều đúng 100% những điều chàng lý giải. Vậy ngày giờ sinh của Liên rất chính xác.

Vũ tới phòng Liên, với giọng ôn tồn chàng hỏi Liên những uẩn khúc đời nàng trong quá khứ, mà nàng chưa kể hết cho chàng. Vũ nói:

- Em ạ, anh rất yêu em. Anh sẽ mang lễ trọng hậu đến để cưới em. Anh trân trọng em biết bao nhiêu. Song anh cũng có quyền được biết về quá khứ của em. Quá khứ sự thật. Xin em vui lòng kể cho anh biết. Anh muốn nghe một lần tất cả. Để mai sau, khi ta bên nhau, anh không phải ngỡ ngàng đau khổ vì đã chưa được biết những điều còn nằm trong bóng tối. Anh xin em hãy thành thật với anh.

Liên rất bối rối, nàng đã kể với chàng những điều nàng nghĩ là nên kể. Nhưng đâu đó, nằm sâu nơi tiềm thức nàng, nỗi đau vẫn hiện về. Nàng còn nhiều điều dấu diếm. Nàng còn nhiều bí mật nàng đã có quên đi. Vì tự Liên, nàng đã tự nhủ, những bí mật ấy "sống thì giữ, chết mang theo," nên dù rằng nàng rất yêu và tin tưởng Vũ song nàng không thể kể được, nàng không có can đảm để đối diện với quá khứ đau thương ấy. Nghe Vũ hỏi tới, nàng thấy mình như bị lột trần giữa chợ. Liên úp đôi bàn tay lên mặt, những giọt nước mắt bắt đầu thi nhau ứa qua những kẽ tay. Nàng tủi nhục, nàng hối hận, nàng khổ đau vì đã phải dối lừa Vũ và lừa dối chính mình. Sau một hồi thốn thức. Nàng bằng giọng nghẹn ngào kể cho người yêu nghe những khúc chuân chuyên của mình từ ngày thơ ấu, từ thửa mới vừa dậy thì. Những mối tình lừa đảo, những buông thả, những tội lỗi, lần mang thai và hủy hoại mạng sống của nàng. Mỗi lời của nàng là những con dao nhọn đâm vào tim Vũ. Vũ không thể ngờ nàng lại có một quá khứ kinh hoàng như vậy. Chàng không giận nàng, trái lại chàng chỉ thấy nỗi đau tận cùng khi không thể bảo bọc che chở cho nàng. Nàng là một nửa của chàng, tại sao nửa ấy lại đau thương như thế, sao nửa ấy lại đại khờ khốn khổ như thế. Vũ thấy lệ trào lên khoé mắt, trôi những đau đớn tự tâm, nhạt nhoà trên gò má đã chịu nhiều oan khuất của chàng. Song chưa bao giờ chàng thấy nỗi oan nghiệt lại to lớn chừng ấy. Chàng muốn nổ tung ra từng mảnh nhỏ, muốn biến mất khỏi cõi đời... Ôi, Liên ơi, Liên của Vũ ơi... Liên đã khiến Vũ tan nát cõi lòng. Liên ơi, Vũ không trách em, nhưng sao cuộc đời chúng ta lại phải gánh chịu những đau khổ thế này! Từ giọt lệ đắng nuốt vào lòng, lòng chàng tan thành muôn ngàn giọt lệ, chúng ứa trên mi, tràn ngập cổ họng chàng. Chàng đã khóc như một đứa trẻ. Trời ơi... sao những bất hạnh ấy lại xảy ra đối với người vợ sắp cưới của chàng? Chàng phải làm sao đây? Chỉ có cái chết may ra mới cứu rồi được con người đa tình, đa cảm ấy?

Cuối cùng thì Liên cũng kể xong quá khứ của mình. Nàng nức nở:

- Vũ ơi, đó là tất cả sự thật về quá khứ của em. Em đã dối anh, đã không nói cho anh hay sự thật. Em đã bị lương tâm cắn rứt mỗi khi em nghĩ về quá khứ. Em sợ hãi quá khứ, chạy trốn bóng ma ám ảnh ấy. Nhưng nay, những bóng ma quá khứ đều phơi bày ra cả. Anh đã biết hết rồi. Em không xứng đáng với anh. Em là người đốn mạt, hư hỏng nhất trong cuộc sống. Anh đạo đức quá, em không còn xứng làm vợ anh nữa. Anh hãy quên em đi. Hãy quên em đi Vũ ơi.

Vũ với đôi mắt lệ nhạt nhoà, chàng không buộc tội hay khinh thường Liên, song chàng chưa kiếm ra lời để thổ lộ lòng mình, để nói câu xác quyết. Vũ ngồi như trời trồng một hồi lâu, rồi đứng dậy bước vào toilette rửa mặt. Vũ mở tung cửa sổ, gió lạnh những ngày đông trắng tuyết tràn vào, chàng không thấy lạnh, mà chỉ thấy lòng mình đang biến thành tuyết trắng. Tư tưởng đầy xéo chồng chít lên nhau. Vũ vốn là người tình cảm với con tim nồng ấm, song chàng lại có nghị lực rất mạnh. Khi đứng trước những quyết định quan trọng, chàng thường đứng im lặng suy nghĩ. Vũ châm điếu thuốc, hít một hơi dài, khói thuốc thơm lồng, lắng đọng tan vào không khí. Nhìn làn khói trắng, chàng chợt nghĩ đến thân phận con người. Vì chấp có ta có người, chấp có thân có phận, chấp vào cái của ta và cái không phải của ta, nên nhân sinh đốn khổ, mê lầm. Nhưng cuộc sống con người cũng mỏng manh như khói thuốc kia thôi, giả tạm mà có, phân ly trong không khí lại biến mất chẳng còn. Cuộc động đất ở Ấn Độ Dương và ngọn sóng thần ở Nam Á và Đông Nam Á đã cướp đi sinh mạng của hơn 150 ngàn người. Trong những người mới chết kia, trước đó một ngày, họ có bao ước vọng? Họ có giận hờn chấp nhất không? Họ có bươi móc quá khứ của nhau để làm khổ nhau chăng? Chắc chắn là có. Họ có giải quyết được gì không? Hay chỉ mang những suy tư phiền toái ấy để đi vào cõi chết?

Vũ búng tàn thuốc ra xa, chàng quay lại, từ từ đi về phía Liên. Vũ quỳ xuống bên nàng, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn còn dằm lệ của người yêu, nhỏ nhẹ:

- Liên ơi, anh hỏi thật em: Em có yêu anh không?

- Dạ có!

- Em có an vui vì có anh trong đời không?

- Dạ có!

- Em có cần anh không?

- Dạ có!

- Em còn muốn làm vợ anh không?

- Dạ không muốn nữa!

- Vì sao?

- Vì em tội lỗi quá. Em sống bên anh, em sẽ tui hổ vì lỗi lầm của mình.

- Tại sao em chấp?
- Em không chấp, nhưng đó là sự thật. Em đã dối anh, em đã hư đồn, em không xứng đáng với anh, với tình thương yêu bao la của cha mẹ anh.
- Tại sao em nói vậy?
- Tại vì em cảm thấy thế. Tại vì em chẳng còn gì để đền đáp lại tình yêu của ba mẹ anh, chẳng còn gì để đền đáp lại ân tình thâm trọng của anh.
- Thế em định làm sao?
- Em sẽ ra đi. Em sẽ lại cố quên. Quên đi quá khứ đau thương. Quên đi phút giây ngọt ngào an tịnh bên anh. Quên đi bản thân em. Quên đi cuộc đời em.
- Em có điên không?
- Không, không đâu anh ạ. Em rất tỉnh táo.
- Em không tỉnh táo chút nào cả, em có biết không?
- Em tỉnh táo để thấy khi tất cả mọi quân bài đều đã chưng ra, thì không còn hứng thú gì nữa.
- Nếu anh nói, anh mới là người nên quên tất cả? Anh vẫn yêu em như trước khi anh coi lá số của em? Anh vẫn cưới em như chúng ta đã định?
- Không đâu anh ơi, em không muốn anh thương hại em.
- Anh không thương hại em. Mà anh thương yêu em. Vì anh đã sao nhãng, để lạc mất em bao nhiêu năm trời, khiến em chuân chuyên khổ!
- Anh nghĩ kỹ đi.
- Vâng, anh đã nghĩ kỹ rồi. Có lẽ em đã trả nghiệp cho anh. Nên anh phải cảm ơn em mới đúng.
- Tại sao anh nói thế?
- Tại vì quá khứ, dù rằng anh không gây nhiều nghiệp trên con đường tình ái. Song có thời anh đã khiến rất nhiều người đau khổ.
- Không đâu anh, ai tu nấy hưởng, ai có nghiệp người ấy trả.
- Riêng em và anh, đâu có phải là hai. Mà chúng ta chỉ là một nửa của nhau. Chúng ta có cộng nghiệp sâu đậm.
-
- Bây giờ anh tính sao?
- Vũ đứng dậy, cầm lá số tử vi của Liên, chàng mang đến bên bồn rửa mặt, châm lửa đốt. Nhìn tờ giấy cháy từ từ, đến lụi tàn. Chàng từ tốn nói:
- Anh đã đốt cả quá khứ của em. Bây giờ em chỉ có hiện tại và tương lai. Anh sẽ dìu em từng bước ban đầu. Từng bước đầu tiên. Ta dựng xây lại tất cả.

- Anh không hối hận chứ?

- Không, anh không bao giờ hối hận. Nếu quá khứ thuộc vào quá khứ.

Liên đứng lên, nàng rút rè đến bên Vũ, nàng để một bàn tay lên vai nàng, rồi nhích từng phân từ từ dựa đầu vào vai chàng. Nàng ngâm nga câu kệ:

"Nguyện trọn đời giữ Đạo

Xa bể khổ nguồn mê

Chóng quay về bờ giác..."

- Câu kệ ấy Sư Phụ em đã đọc khi em quy y với Ngài và thọ nhận 5 giới. Em đã có Tam Quy (Quy Y Phật, Quy Y Pháp, Quy Y Tăng) và Ngũ Giới (Không Sát Sanh, Không Nói Dối, Không Uống Rượu, Không Trộm Cắp và Không Tà Dâm). Em đã phát nguyện ráo riết sám hối, tẩy rửa thân tâm, chuộc lại lỗi lầm và tìm chân hạnh phúc.

- Anh tin em!

- Anh ơi, Vũ của em ơi. Em không còn gì! Nhưng nay em còn một niềm tin và một tấm lòng. Em sẽ trưởng dưỡng niềm tin, em sẽ dâng hiến tấm lòng. Nếu anh không chê em, em sẽ nguyện đem những ngày còn lại của đời mình, tu tập, sám hối... và làm tất cả để anh hạnh phúc. Anh đừng phụ em, anh nhé.

- Không, anh mừng vì đã vừa vượt qua được 12 lớp cửa ngục thất.

Họ ôm nhau, không tìm môi nhau, không chạm ngọn lửa cháy rừng, không để hoa xuân nở rộ, không hoà nhập cùng thiên nhiên vũ trụ... Song, trong tâm họ, chút hương trầm len lén lần tìm. Tuyết trắng mênh mông, song trong trí họ, ánh nắng bình minh đã bắt đầu ló dạng. Vâng, một ngày đẹp trời đang có rất nhiều dấu hiệu mang đầy hứa hẹn.

Người gửi: Quảng Diệu Trần Bảo Toàn

Người đăng: Ngọc Dung

Người sửa: Ngọc Dung;

